

UZZÂL MÜNÂCÂT

Aksak (ağırca) (♩ = 144)

Güfte: Ahmet İlgaz
Beste: Cinuğen Tanrıkörür

Gö-nül ku-şum Kaf da-ğın
a-şar-ken al ca-nı-mı
Gö-nül-de um-mâ-nı aşk aşk
co-şar-ken al ca-nı-mı
Yâ-rab beni ben-den al
bend_ey-le dî-vâ-ne kıl
Fâ-ti-hâ es-râ-rı-nı ya-şar-
ken ya-şar-ken al ca-nı-mı
(Ara sazı... ...)
Ben bu ga-mı sev-dâ-ya
yâr ol- du ğum-dan be-ri

Gör mekis-ter göz-le-rim görme kis-ter gözle-rim

ol nû-ru Pey-gam-be-ri

Yâ i-lâ-hi, rah-me-tin

kapla-mış â-lem-le-ri

Rahmet der-yâ-la-rı-nı ge-çer-ken

ge-çer-ken al ca-nı-mu

(Ara Sazı...)

Ne uk-bâ-yı bileyim, ne dün-yâ-yı göreyim

Türlü günâh, tek ü-mîd: Al-lah deyip gele-yim

Ne uk-bâ-yı bi-leyim, ne dün-yâ-yı göreyim

Türlü günâh, tek ü-mîd: Al-lah deyip gele-yim

Ey ke remkâr ke rem kıl kerem
kıl öz var-lı- ğa e- re- yim
Rû- hum vah- det şara- bı- nı i-
çer- (ağırlaş...) ken al ca- nı- mı... (SON)

MÜNACÂT

Gönül kuşum Kaf dağın aşarken al canımı
Gönülde ummân-ı aşk coşarken al canımı
Yârab, beni benden al, bendeyle, dîvâne kıl
Fâtihâ esrârını yaşarken al canımı

Ben bu gam-ı sevdâya yâr olduğumdanberi
Görmek ister gözlerim ol nûr-ı Peygamber'i
Yâ ilâhî, rahmetin kaplamış âlemleri
Rahmet deryâlarını geçerken al canımı

Ne ukbâyı bileyim, ne dünyâyı göreyim
Türlü günah, tek ümid: "Allah!" deyip geleyim
Ey keremkâr, kerem kıl, öz varlığa ereyim
Rûhum vahdet şarabın içerken al canımı

Ahmet İlgaz